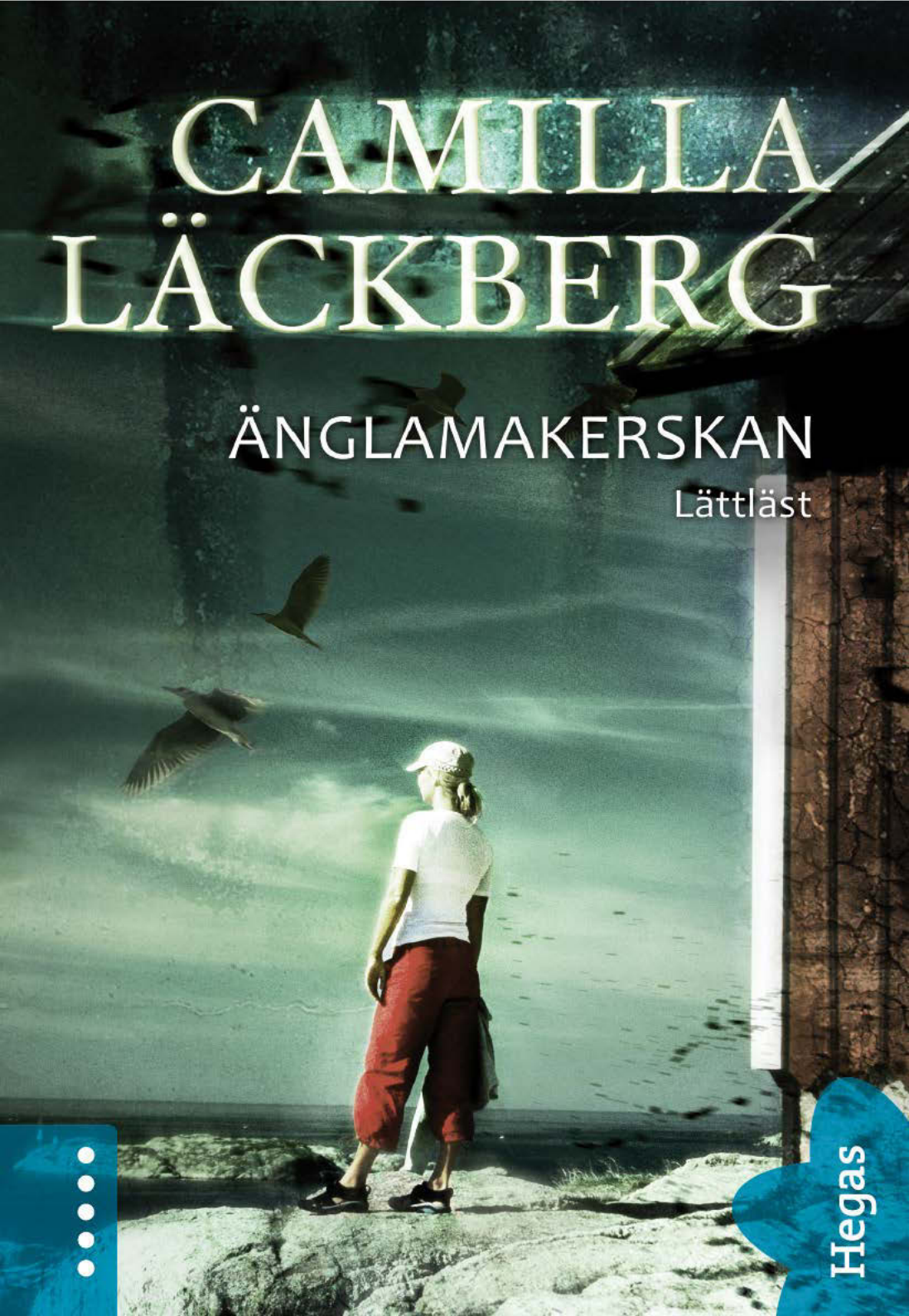

CAMILLA LÄCKBERG

ÄNGLAMAKERSKAN

Lättläst

Hegas

Camilla Läckberg
Återberättad av Åsa Sandzén

ÄNGLAMAKERSKAN

Hegas

Personer i berättelsen

Helga

Änglamakerskan

Dagmar

Helgas dotter

Laura

Dagmars dotter

Hermann Göring

Tysk pilot och senare
nazistledare

Carin Göring

Hermann Görings fru

Familjen Elvander:**Inez**

Luras dotter och Runes fru

Rune Elvander

Rektor på skolan på Valö

Claes, Annelie och Johan

Runes barn och Ebbas
halvsyskon

Ebba

Runes och Inez dotter som
flyttat tillbaka till Valö

Mårten

Ebbas man

Vincent

Ebbas och Mårtens son

**Josef, Sebastian,
John, Percy och Leon**

Tidigare elever
på skolan på Valö

Ia

Leons fru

Ove

Tidigare lärare
på skolan

Erica

Författare som är
uppvuxen i Fjällbacka

Patrik

Polis som är gift med Erica

Mellberg

Polischef

Martin och Gösta

Poliser

Anna

Ericas syster

Fjällbacka 1908

Det hände tidigt på morgonen. Mor var redan uppe med småungarna. Dagmar låg kvar i sängen som vanligt.

Det bultade hårt på dörren.

Far ropade från sovrummet:

– Vad är det som händer?

– Öppna! Det är polisen!

Dörren öppnades med ett brak. En polis kom in i rummet och Dagmar satte sig upp.

– Polisen?

Nu kom far in i köket.

– Visst bor Helga här? sa polismannen.

Bakom honom stod två poliser till. De rymdes knappt i köket som var fullt med sängar. Just nu bodde fem små horungar hos dem.

Helga är min fru, sa far.

Han fick på sig skjortan.

– Var är er fru?

Far såg orolig ut.

– Mor är i trädgården med ungarna, sa Dagmar.

Poliserna gick. Dagmar sprang efter i bara nattlinnet. Men ute på gården stannade hon tvärt.

Två av poliserna höll fast mor. Mor hade armarna bakom ryggen och kämpade emot.

– Mor! ropade Dagmar och rusade fram mot henne.

Dagmar kastade sig mot den ena polisen. Hon bet honom i benet. Polisen röt till och gav henne en örfil. Dagmar satte sig förvånad i gräset. Kinden sved. Ingen hade slagit henne förut.

– Slår ni min dotter? skrek mor.

– Det är inget mot vad ni har gjort. Ni är misstänkt för barnamord. Vi har rätt att söka igenom ert hus. Och vi ska göra det noggrant.

Dagmar såg hur mor sjönk ihop. Småungarna skrek. Slutet var nära. Det syntes i mors ansikte.

Ebba och Mårten

Ebba skrapade bort den vita färgen på huset. Armen värkte. Det var skönt att arbeta hårt. Smärtan hjälpte mot sorgen. När det gjorde ont i armen, gjorde det mindre ont i hjärtat.

Hon vände sig om och såg på Mårten. Han sågade brädor. Det var juli och solen stekte. Han tittade upp på henne. Hon vinkade lätt. De hälsade som om de knappt kände varandra.

Det hade gått ett halvår sen Vincent dog. Ebba och Mårten rörde inte varandra längre. Sorgen fyllde dem. Det fanns ingen plats för kärlek.

Efter det som hände hade de sålt sitt hus i Göteborg. Nu skulle de börja om på nytt. I det här gamla huset på Valö, precis utanför Fjällbacka.

Huset som de köpt hade en gång varit en barnkoloni. Ebba tänkte på alla barn som bott här. Hon hade också bott i huset, tills hon var ett år.

På natten

Ebba drömde att det brann. I drömmen tryckte sig Vincent mot en glasruta. Lågorna kom allt närmare bakom honom. Han skrek. Ebba ville kasta sig mot glaset, krossa det och rädda Vincent. Men hennes kropp lydde inte.

Så hörde hon Mårten. Han var arg. Han hatade henne för att hon inte räddade deras barn.

– Ebba, vakna!

Hon kände att någon ryckte i hennes axlar.

Drömmen försvann, men hon ville ha den kvar. Hon ville kasta sig in i elden. Hon ville hålla Vincents lilla kropp i sin famn en sista gång. Så att de kunde brinna upp tillsammans.

– Du måste vakna. Det brinner!

Plötsligt var Ebba helt vaken. Hon såg röken välla in genom dörren.

– Vi måste ut! skrek Mårten. Kryp under röken! Jag ska försöka släcka.

Ebba föll ihop på golvet. Hon ville sova.

– Upp med dig! Du måste!

Mårtens röst var gäll. Han drog henne hårt i armen.

Nu blev Ebba också rädd. Hon kom upp på alla fyra och började krypa. Mårten sprang förbi henne med en brandsläckare.

Men precis som i drömmen ville inte kroppen lyda henne. Röken blev tjockare. Ögonen rann. Tänk att bara ge upp. Få träffa Vincent igen.

Ebba la sig ner. Det svartnade för ögonen. Hon skulle bli hel igen.

– Ebba!

Mårten drog henne i armen. Hon stretade emot. Mårten slog till henne. Hon blev så paff att hon satte sig upp.

– Elden är släckt nu. Men vi kan inte stanna här inne, sa han.

Ebba grät medan Mårten lyfte upp henne och bar ut henne. Sen drog hon in den kalla nattluften i lungorna och somnade.

Påskan 1974 försvinner en familj från Valö utanför Fjällbacka. Alla utom dottern Ebba, ett år, är borta. Polisen hittar inga spår.

Många år senare kommer Ebba tillbaka till ön. Hon och hennes man Mårten ska rusta upp det gamla skolhuset där Ebbas pappa var rektor. Det var där som han och hans familj försvann.

Men under Ebbas och Mårtens första natt på Valö tänder någon eld på huset. De klarar sig, men sen upptäcker de torkat blod under golvet i matsalen. Försöker någon skrämma bort dem? Hör det ihop med familjen som försvann? Och får gåtan en lösning innan det är för sent?

Återberättad av Åsa Sandzén.

Hegas

Art nr 431215

ISBN 978-91-7543-121-5

www.hegas.se

